

KRISTINA
OHLSSONOVÁ
LOTOSOVÉ
BLUES

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © Kristina Ohlsson, 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2015

ISBN 978-80-7473-370-3

1

Ty příšerné lijáky s sebou přinesl Bobby. Ne že by ve Stockholmu nikdy nepršelo – naopak –, ovšem jasně si vzpomínám, že než se mi ten chlap připlctl do života, bylo celkem slunečné léto.

Ale k věci: Ten den teda lilo jako z konve a já neměl do čeho píchnout. Což mi vůbec nevadilo. Za pár dní jsem stejně měl jet na dovolenou. Naplánovali jsme si s Lucy výlet do Nice. Už jsem se viděl, jak se rozvaluju na pláži, popíjím koktejly a natírám Lucyino krásné tělo opalovacím krémem. O Bellu se měli postarat babička s dědou. Dovedete si představit, jakou jsem asi měl radost, když u dveří kanceláře, kterou s Lucy sdílíme, najednou někdo zazvonil. Náš asistent Helmer pustil hosta dál a zavedl ho ke mně. Dotyčný se ale zarazil na prahu.

Odjakživa jsem měl čuch na průšvihy. Poznám je na první pohled. Jen co se Bobby poprvé objevil, zmocnila se mě zlá předtucha. Nešlo o to, jak byl oblečený, ani o to, že páchnul jako továrna na cigarety. Prozradily ho oči. Černé jako uhel a pichlavé.

„Co byste potřeboval?“ zeptal jsem se ho a ani se neobtěžoval sundat nohy ze stolu. „Zrovna se chystám to pro dnešek zabalit.“

„Nejdřív mě musíte vyslechnout,“ prohlásil ten chlap a drze popošel dál do místnosti.

Povytáhnul jsem obočí.

„Neslyšel jsem, že bych řekl *dále*,“ ohradil jsem se.

„To je zvláštní,“ opáčil. „Já totiž jo.“

S povzdechem jsem sundal nohy ze stolu a posadil se pořádně.

Chlápek ke mně přes stůl napřáhnul ruku.

„Bobby T,“ představil se.

Vyprsknul jsem smíchy. A nebyl to zrovna laskavý smích.

„Bobby T?“ zopakoval jsem a podal mu ruku. „Dost neobvyklé jméno.“

V duchu jsem si pomyslel, že něco tak trapného jsem ještě neslyšel. Znělo to jako přiblblá gangsterská předzdvíka z ještě přiblblějšího amerického filmu.

„Když jsem byl malej, chodil se mnou do třídy ještě jeden Bobby,“ jal se mi to ten chlápek vysvětlovat. „Tak nám začali říkat Bobby L. a Bobby T.“

„Fakt?“ podivil jsem se. „To je ale náhoda. Takové neobvyklé jméno.“

Musel jsem se přemáhat, abych znova nevyprsknul smíchy.

Změřil jsem si toho chlapa s divným jménem od hlavy k patě.

„Jo, náhoda,“ pokrčil rameny. „Ale klidně mi můžete říkat jenom Bobby, jestli chcete.“

Napadlo mě, že v americkém filmu by nejspíš postavu jménem Bobby ztvárňoval obrovitánský černochoch, jehož máma by doma chodila v natáčkách a jehož táta by vykrádal banky. Bobby by byl nejstarší ze čtrnácti dětí a balil by ženské na dojemné vyprávění o tom, jak vodil mladší sourozence do školy, když se zrovna máma ožrala. Na takové věci ženské letí.

Doopravdický Bobby T. byl ale pohublý a nezdravě vypadající blondák s umaštěnými vlasy a lesklým nosem. Netušil jsem, co mi může chtít.

„Co kdybyste přešel k věci?“ navrhnul jsem, protože už mi pomalu začínala docházet trpělivost. „Říkal jsem vám přece, že se to pro dnešek chystám co nevidět zabalit. Mám rande s jednou parádní kočkou a chci se ještě stihnout vysprchovat a převlíct. To snad chápete, ne?“

Spíš bych ale hádal, že nechápe. S Lucy se občas bavíme tím, že zkusíme uhodnout, kdy měl někdo naposled sex. Bobby vypadal, že už neměl ženskou dobrých pár let. Dokonce bych pochyboval o tom, jestli si to vůbec někdy dělá sám. Lucy by to určitě poznala raz dva. Tvrdí, že když chlap často onanuje, pozná se mu to na rukou.

„Nepřišel jsem kvůli sobě,“ začal Bobby.

„A kvůli komu? Kvůli fotrovi? Nebo máti? Nebo kámošovi, co vlastně nechtěl zabít tu babku, kterou minulý týden přepadnul a okradl?“

Nahlas jsem to ovšem neřekl.

Když je potřeba, umím držet hubu.

„Jde o moji ségru,“ přešlápnul Bobby a oči mu poprvé během našeho rozhovoru změkly.

Sepnul jsem ruce na stole a doufal, že nevypadám moc netrpělivě.

„Dávám vám deset minut, Bobby,“ prohlásil jsem.

Aby si náhodou nemyslel, že s ním hodlám strávit celé odpoledne.

Bobby pokýval hlavou. Potom se bez vyzvání posadil na židli pro návštěvy.

„Tak já vám to teda povím,“ začal, jako bych se ho na něco ptal. „Chci, abyste pomohl mojí ségře. Očistil ji.“

Kolikrát už jsem za svoji kariéru slyšel podobné věty. Lidi jsou schopní provést neskutečné blbosti a potom škemrají, aby je někdo tahal z průšvihů. Jenomže to mají smůlu. Úkolem advokáta není tahat lidi z průserů, ale dohlédnout na to, aby orgány rozhodující o jejich osudu správně odváděly svoji práci. Což se většinou děje.

„Vaše sestra byla obviněná z nějakého trestného činu?“ zeptal jsem se.

„Nejenom z jednoho. Hned z několika.“

„Aha. Z několika trestných činů. A co s tím mám společného já? Copak nemá svého advokáta?“

„Její advokát to podělal.“

Podrbal jsem se na bradě.

„Takže chce jiného advokáta?“

Bobby zavrtěl hlavou.

„Ona ne. To já.“

„Nezlobte se, ale asi vám úplně nerozumím. Chcete advokáta pro sebe, nebo pro svoji sestru?“

„To druhý.“

„Ale proč?“ namítnul jsem. „Jestli vaše sestra advokáta změnit nechce, neměl byste se do toho plést. Říkat druhým lidem, co mají dělat, se nevyplácí. Většina lidí se o sebe dokáže postarat sama.“

Bobby polknul a oči mu zase ztvrdly.

„Jenže moje ségra se o sebe nikdy postarat nedokázala,“ zavrtěl hlavou. „O tu jsem se vždycky staral já.“

Obětavá bratrská láska. Jak dojemné.

„Poslyšte,“ říkám mu. „Pokud vaše sestra není nespůsobilá, nemáte právo se do takových věcí plést. To byste jí moc nepomohl. Měl byste to nechat na ní.“

Bobby se opřel lokty o stůl a naklonil se ke mně blíž. Z pusy mu páchlo tak, až jsem se musel odtáhnout.

„Vy mě neposloucháte,“ zavrtěl hlavou. „Říkal jsem, že moje ségra se o sebe nikdy postarat nedokázala. *Nedokázala*. To je minulej čas.“

Mlčky jsem čekal na pokračování.

„Je mrtvá,“ vysvětlil Bobby T. „Už půl roku.“

Považuju se za člověka, kterého jen tak něco nepřekvapí. Tohle mě ale fakt zaskočilo. Bobby T. totiž nevypadal ožrale ani zfetovaně.

„Cože? Vaše sestra je mrtvá?“ zopakoval jsem pomalu.

Bobby T. přikývnul, očividně rád, že mi to konečně docvaklo.

„V tom případě mi asi budete muset vysvětlit, proč jste tady,“ podotknul jsem. „Pokud je mi známo, mrtví obvykle advokáty nepotřebují.“

„Jenže moje ségra jo,“ vypravil ze sebe Bobby třesoucím se hlasem. „Nějakej hajzl jí zničil život křivým obviněním a vy mi to pomůžete dokázat.“

Teď jsem pro změnu zavrtěl hlavou já.

Zhluboka jsem se nadechnul a opatrně hledal vhodná slova:

„Bobby, jestli je to opravdu tak, jak říkáte, musíte se obrátit na policii. Já jsem advokát. A advokáti nevyšetřují zločiny. Naším úkolem je...“

Bobby praštil pěstí do stolu, až jsem nadskočil.

„Seru na to, co je vaším úkolem,“ zahřměl. „Teď mě dobře poslouchejte. Víím, že chcete mojí ségře pomoci. Říkal jste to v rádiu. Proto jsem tady.“

To mi vyrazilo dech.

„Počkejte. Já že jsem říkal, že chci pomoci vaší sestře? A v rádiu?“

„Jo. Říkal jste, že vobhajovat někoho jako vona je snem každého advokáta.“

Pomaloučku mi začínalo docházet, o čem to asi mluví. A taky kdo byla jeho sestra.

„Vy jste bratr Sary z Texasu?“ zeptal jsem se, ačkoli to byla zbytečná otázka.

„Sary Tellové! Jmenovala se Sara Tellová!“

Prudkost jeho hlasu mě zaskočila. Ale rychle se zase uklidnil.

„Říkal jste, že jí chcete pomoci,“ zopakoval. „Slyšel jsem vás v rádiu. Takže jste to určitě myslel vážně.“

A do prdele.

Musel jsem se přemáhat, abych vyloudil přátelský tón:

„To bylo v rámci jednoho rozhovoru o tehdy probíhajících soudních sporech. Vyjádřil jsem se neobratně.“

Uznávám, že to ode mě byla hloupost. Řekl jsem, že případ vaší sestry by byl snem každého advokáta, protože je tak neobvyklý a výjimečný.“

Nevěřil jsem vlastním očím.

Naproti mně seděl bratr ženské, která se přiznala k pěti vraždám, načež den před zahájením soudního líčení utekla a spáchala sebevraždu.

„Nemusíte mi vopakovat, co jste řekl,“ opáčil Bobby. „Slyšel jsem ten rozhovor nejmíň desetkrát. Je na internetu. A taky jsem si zjistil, co jste zač. Jste fakt dobřej.“

Lichotky někdy dokážou zázraky.

Dobřej jsem, to je pravda.

Ale zase ne tak, abych dokázal vzkřísit mrtvé.

„Obávám se, že se budete muset smířit s fakty, Bobby,“ začal jsem opatrně. „Vaše sestra byla obviněna z velmi závažných zločinů. A přiznala se k nim. Státnímu zástupci do očí řekla, že zavraždila pět lidí. Dva v Texasu, kde pracovala jako au-pair, a pak další tři tady ve Stockholmu. Navíc proti ní svědčilo dost pádných důkazů. Bohužel pro ni nemůžete nic udělat.“

Bobby mě dlouho mlčky pozoroval, než znova promluvil.

„Lhala,“ prohlásil. „Nikoho nevoddělala. A já pro to mám důkazy.“

Odevzdaně jsem rozhodil rukama. Načež mě napadlo něco, co jsem mu měl říct hned na začátku:

„Pokud opravdu máte informace svědčící o nevině svojí sestry, musíte se hned obrátit na policii. To by totiž mohlo znamenat, že se po Stockholmu vesele potlouká pětinasobný vrah!“

Když mě něco rozčilí, vždycky se mi rozšíří nosní dírky. Jako nozdry splašenému koni. To byla jedna z prvních věcí, které mi Lucy řekla, když jsme se seznámili. Kdyby mě teď viděla, určitě by se dobře bavila.

„Slyšíte, co vám povídám, Bobby? Musíte jít na policii!“

Do okna za mnou bušily kapky deště s takovou zuřivostí, až mě napadlo, jestli to sklo vůbec vydrží.

Bobby byl zjevně stejně rozčilený jako já.

„Tam už jsem samo sebou byl!“ vyhrknul. „Vůbec mě neposlouchali. Ani když Sara ještě žila, ani po její smrti.“

„Tak to nejspíš budete muset zkusit znova.“

„Nebudou mě poslouchat. Je jim to úplně ukradený.“

„To se vám možná zdá. Jestli se rozhodli na váš podnět nijak nereagovat, tak jenom proto, že ho vyhodnotili jako irelevantní. S tím se holt budete muset smířit.“

Bobby vyskočil tak prudce, až zvrhnul židli. Jeho doteď bílý obličej úplně zrudnul.

„S tím, co Saře provedli, se nikdy nesmím! Nikdy, chápete?!“

Taky jsem vstal.

„V tom případě nevím, co bych vám poradil,“ pokrčil jsem bezradně rameny. „Já vám s tím každopádně nepomůžu.“

Vteřinu to vypadalo, že mi jednu vrazí, ale v poslední chvíli se ovládnul.

Rozepnul si bundu a roztřesenou rukou vytáhl z náprsní kapsy složený papír.

„Nate,“ podal mi ho.

Váhavě jsem si papír vzal a rozložil ho.

„Co to má být?“ zeptal jsem se, když jsem ho přelétl očima.

„Důkaz,“ odpověděl Bobby. „Že Sara byla nevinná.“
Přečetl jsem si těch pár slov znova.

Vypadalo to jako lístek na autobus nebo na vlak.
Psaný anglicky.

Houston to San Antonio

5.30 PM

Friday 8 October 2007

Měl jsem co dělat, abych nedal najevo vztek. Na takové blbosti jsem neměl čas.

„Lístek na autobus z Houstonu do San Antonia z pátku 8. října 2007 v půl šesté večer. To je podle vás důkaz o nevině?“

„Není to lístek na autobus, ale na vlak,“ opravil mě Bobby našťvaně, jako by na tom bůhvíjak záleželo. „Vidím, že toho vo případu mojí ségry moc nevíte. V pátek 8. října 2007 došlo k první vraždě, ze který ji obvinili. V osm hodin večer v Galvestonu v Texasu. Jenomže Sara to udělat nemohla, když zrovna seděla ve vlaku do San Antonia. Tohle je její jízdenka.“

Nevěděl jsem, kde začít. Ten lístek vůbec nic nedokazoval. Sara si klidně mohla vlak nechat ujet. Pokud si vůbec tu jízdenku koupila ona.

„Odkud to máte?“ zeptal jsem se a zamával tím cárem papíru.

„Dala mi ho Sařina kamarádka Jenny. Pracovala jako au-pair ve stejným městě. Donesla ten lístek na texaskou policii, ale tam ji vodbyli. Takže ho dala mně a já jsem ho ukázal Sařinu advokátovi, jenže toho taky nezajímal.“

Co jsem měl ještě Bobbymu říct?

Sice měl pravdu v tom, že neznám podrobnosti případu, ale to hlavní jsem věděl. Policie shromáždila pádné důkazy a bylo jich víc než dost. Jízdenka na vlak absolutně nic nedokazovala.

Bylo mi ovšem jasné, že jestli Bobbymu nedám aspoň nepatrnou naději, jen tak se ho nezbavím. Naději. Tu po mně chce každý, kdo překročí práh mojí kanceláře.

Uchýlil jsem se proto k tomu, k čemu vždycky, když mi nezbývají jiné možnosti. Ke lži.

„Tak dobře, Bobby. Navrhuju, abyste mi tu nechal ten lístek a svoje telefonní číslo, a já vám slíbím, že až

budu mít chvilku čas, na ten případ se podívám. Koncem týdne, řekneme v neděli, vám zavolám a povím vám, jestli se tím chci zabývat, nebo ne. Ale když odmítnu, nebudete nic namítat. Domluveno?“

Napřáhnul jsem k němu pravačku.

Bobby ji po dlouhém váhání přijal.

Ruku měl ledovou a suchou.

„Domluveno,“ prohlásil a poté, co mi na papírek napsal svoje telefonní číslo, konečně vypadnul z mojí kanceláře a nechal mě tam sedět se starou jízdenkou v ruce. Sara z Texasu přece nemohla být nevinná. A i kdyby ne, je mrtvá, takže na tom nesejde.

Zastrčil jsem jízdenku do horního šuplíku ve stole.

Za hodinu jsem měl schůzku s Lucy a věděl jsem, že jestli se předtím nevysprchuju, ani ji nenapadne se se mnou vyspat. Takže jsem se rychle zvednul k odchodu.

Vtom jsem uslyšel, jak se znova otevírají dveře, a opět se vynořil Bobby.

„Zapomněl jsem na dvě věci,“ oznámil mi. „Za prvý: Už jsem říkal, že Sara měla obhájce. Jenže ten hajzl ji nechal ve štychu. Až se v tom trochu poštouráte, dáte mi za pravdu.“

„Proč myslíte, že by to dělal?“

„To nevím. Každopádně věděl věci, který mohly Saře pomoci, ale nechal si je pro sebe. Například vo tom lístku na vlak. A další.“

Nesnáším lidi, co mluví v hádankách. A nesnáším hry. Jediný člověk, se kterým jsem ochotný si hrát, je Bella. Jsou jí čtyři a ještě pořád věří na vánočního skřítku.

„Co si myslíte, že ještě věděl?“ zeptal jsem se podrážděně.

„To si ho budete muset vyzpovídat sám. Já už vám víc neřeknu.“

Jeho chování mě vytáčelo, ale neměl jsem čas ani chuť se s ním dál dohadovat.

„A za druhé?“ zeptal jsem se, abych měl od něho pokoj. „Zapomněl jste dvě věci, ne?“

Bobby ztěžka polknul.

„Chci, abyste našel mého synovce. Jmenuje se Mio a zmizel v ten samej den, kdy se Sara zabila.“

Věděl jsem, že Sara z Texasu byla svobodná matka. Policie ji podezřívala, že syna zavraždila a někde ukryla jeho tělo. Pokud mi bylo známo, neexistovalo jediné vodítko, které by policii v pátrání pomohlo.

„Tak moment,“ ohradil jsem se. „Asi bysme si měli vyjasnit hranice. Já jsem advokát. Ne soukromé očko. Slíbil jsem vám sice, že se na případ vaší sestry podívám, ale jejího syna vám bohužel najít nepomůžu. Sorry.“

„To si jenom myslíte,“ pokrčil rameny Bobby. „Vono to totiž spolu souvisí. Uvidíte sám.“

S těmi slovy se otočil a odešel. Pro tentokrát definitivně.